

[Jørgen Gram.]

til England. England plus de seks lande køber hele 85 pct. af vor landbrugseksport. Det er dermed klart, at for det første har de brug for vore varer, men dernæst, at vi heller ikke kan undvære disse lande.

Jeg spørger da igen på mit partis vegne de højtærede ministre: mener ministrene eller regeringen, at der i tide er gjort nok for, at vi ikke kommer til at stå uden for de seks landes sammenslutning, og for, at vi i det hele taget ikke kommer til at stå isoleret? Vi har jo lige fået en ret indgående redegørelse for dette spørgsmål, og alligevel er det — til beroligelse for os alle — næsten nødvendigt at stille det igen, for Danmark er jo det eneste vesteuropæiske land, der har et stort overskud af landbrugsprodukter, således at Danmark er verdens største eksportør af svinekød, næststørste af smør — kun New Zealand er foran — næststørste af æg — kun Holland er foran — og nr. 3 med hensyn til slagtekvæg og kød med Argentina og Irland foran. Vor omsætning på disse områder går med halvdelen af værdien til England og godt $\frac{1}{3}$ og ikke $\frac{1}{4}$, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup oplyste, til de seks lande. I et lukket fællesmarked for de seks lande vil Holland, Frankrig og Italien med en udvidelse af deres landbrugsproduktion have glimrende afsætningsmuligheder i vore gamle afsætningsområder Belgien og Tyskland, medens Danmark i tilsvarende grad vil være i en meget ugunstig stilling med hensyn til smør og også flæskevarer, men specielt med hensyn til kød og æg, der næsten udelukkende har deres marked i Tyskland. Det er netop denne mulighed, dansk landbrug har frygtet, siden planerne om et fællesmarked kom frem i 1950. Derfor er det under de foreliggende omstændigheder, hvad jo også fremgår af de svar fra de højtærede ministre, som vi lige har fået, en livsvigtig sag for os at komme rigtigt igennem denne udvikling, så vi får del i fremskridtene i stedet for alene at skulle betale gildet.

Det er forudsat, at der i de pågældende lande skal finde en gradvis udvikling sted, således som det også lige er blevet oplyst, men netop denne omstændighed måtte fjerne betænkelighederne fra dansk side, idet vi som de, der har de afgjort laveste priser på landbrugsprodukter, i en udlig-

ningstid efterhånden måtte komme opad med priserne.

Det har jo været udgangspunktet for de seks lande, at dørene stod åbne for deltagelse også af andre, og det er klart, at Det lille Europa ikke kan danne en verden helt for sig, men må have samhandel, hvor der er basis for det. Derfor har vi forsømt noget ved ikke at være med i inderkredsen ved rådslagningerne. Det er indlysende, at fordi vi tilmelder os som deltagere, har vi ikke dermed bundet os til, hvad de andre ønsker at få gennemført ud fra deres interesser. Bundet er man først, når den endelige traktat underskrives og ratificeres. Jeg har da også ud fra de redegørelser, vi nu har fået, det indtryk, at der er adskilligt, som der endnu ikke er opnået enighed om inden for de seks, men det er naturligvis lettere at være med fra først af for at redegøre for vore interesser og deres baggrund. Danmark, der jo nu engang er her, og som har haft samhandel med dem alle, vil også være her i fremtiden, og vi kommer jo ikke blot med ønsket om eksport, men vi har et tilsvarende importbehov.

Jeg nærer ikke særlig ængstelse for at tabe en del af vor suverænitet ved at gå sammen med andre, for vi sidder jo dog ved forhandlingsbordet sammen med dem, og i tilsvarende grad som vi må tage hensyn, får vi en del af deres suverænitet som erstatning. Lad mig også lige pege på, at de 3 lande, der et par gange i vor levetid har ført krig på liv og død for at bevare deres selvstændighed, nemlig Frankrig, Belgien og Holland, går med i fællesskabet.

England var på grund af sine imperieinteresser meget reserveret over for de seks landes planer og drog andre med sig over til samme holdning i kraft af sin store betydning som importland. Når dette land nu pludselig går stærkt i brechen for et nyt stort frihandelsområde, er det et svagt udtryk, når den højtærede økonomi- og arbejdsminister sagde, at dette er i en vis modstrid med den hidtidige politik; men vor glæde over denne ændrede holdning bliver jo straks stækket, når vi egentlig må sætte frihandelsområdet i gåseøjne, fordi England stærkt fremsatte kravet om, at landbrugsvarer af enhver art må og skal holdes uden for frihandelen. England har jo altid været modstander af præferencer på fastlandet,